

Родино, твоя образъ ме опива,
И твоя гласъ неспирно ме зове;
Тяга безкрай по тебе ми открива
Невидени цветисти бръгове.

А зная... знамъ душа нече изтрай
Да е далечъ отъ твоя небосводъ,
Но моя духъ надъ тебе ще витай
Съсъ мжкитъ на цѣль единъ народъ.

Варна.

Началото е
въ фрагмента по смисла е.
с. 28?
19.7 217.

36

